

CHƯƠNG 14:

Hàn Ni thay đổi thật nhanh.

Buổi sáng hôm ấy, ánh nắng lấp lánh trên bãi cỏ, một ngày đẹp trời hiếm có trong mùa đông. Vườn hoa xanh tươi, những cánh hoa ướp nắng, chú chó Khiết từ sáng sớm đã chạy ra vườn, nằm trên thảm đá sỏi nắng.

Trong nhà, ngồi trên bàn dùng điểm tâm, Hàn Ni nhìn nắng bên ngoài song mà thờ thẩn. Và đột nhiên Hàn Ni quay lại hỏi Vân Lâu:

- Sáng nay chỉ có một giờ học thôi phải không?
- Ừ.
- Bỏ học được không anh?
- Chi vậy?

Vân Lâu ngạc nhiên, vì xưa nay Hàn Ni luôn luôn quý trọng giờ học của chàng, thế mà sao hôm nay nàng lại muốn chàng bỏ học.

- Trời đẹp quá, anh đưa em đi dạo đi!

Vân Lâu càng ngạc nhiên hơn, liếc mắt nhanh về phía bà Dương dò hỏi. Ông Dương ngồi cạnh nghe thấy cũng đặt tờ báo đang xem dở xuống. Từ lúc đến gặp bác sĩ Lý, Vân Lâu không đủ can đảm thực hiện ý định đưa Hàn Ni đi dạo phố nữa. Trước sự đòi hỏi của Hàn Ni, chàng chỉ áp ứng:

- Được chứ, nhưng mà...
- Không có nhưng mà gì cả. Hàn Ni cắt ngang - Đưa em ra ngoại ô hoặc bãi biển hay lên núi cũng được. Anh đã hứa rồi, anh không có quyền thất hứa với em!

Vân Lâu đưa mắt cầu cứu bà Dương. Bà Dương vội bước tới bên Hàn Ni:

- Hàn Ni, cơ thể con không được khỏe, dù biết là nắng tốt, nhưng trời bên ngoài lạnh lắm, gió lại lớn nữa. Con ra ngoài e lại bị cảm thì khổ. Mẹ nghĩ tốt hơn là con nên ở nhà, con thấy sao?

- Mẹ, mẹ đừng nhốt con mãi trong nhà, con muốn ra phố xem nó ra làm sao... Quay sang Vân Lâu, Hàn Ni có vẻ xúc động - Anh không muốn đưa em đi, sợ em làm phiền anh à?

- Không phải thế, Hàn Ni em cũng biết là...

Hàn Ni cương quyết:

- Vậy thì anh đưa em đi đi!

Vân Lâu yên lặng. Ông Dương nãy giờ ngồi yên không lên tiếng, đột nhiên móc túi lấy chìa khóa xe ra ném về phía Vân Lâu, nói:

- Đây chìa khóa xe đây, cháu cứ đưa Hàn Ni ra ngoài ô chơi đi!

Bà Dương kêu thất thanh:

- Anh!

Ông Dương mỉm cười nhìn Hàn Ni:

- Hàn Ni nó nói đúng, nó cũng cần ra khỏi nhà để ngắm thế giới bao la bên ngoài chứ. Thôi được rồi, Hàn Ni, con lên thay áo đi, dạo phố đâu thể mặc áo ngủ, người ta cười chết.

Hàn Ni chớp mắt vui vẻ, nàng bỏ chạy như bay lên lầu. Bà Dương đưa mắt trách chồng:

- Anh làm thế có đúng không?

ông Dương vẫn thản nhiên:

- Một cuộc đời mà chẳng có phút giây nào để vui sướng thì thà chết còn sướng hơn. Quay sang Vân Lâu, ông dặn dò - Cậu ráng giữ gìn con Hàn Ni, trách nhiệm bây giờ về phần cậu đấy.

- Vâng, cháu biết. Hai bác cứ yên tâm. Biết đâu ra khỏi nhà Hàn Ni sẽ khỏe hơn nhiều.

Bà Dương miễn cưỡng:

- Tôi chỉ mong như vậy thôi.

Hàn Ni thay áo thật nhanh. Chiếc áo pull trắng, quần màu đỏ đậm, bên ngoài nàng khoác thêm chiếc áo lông trắng, tóc cột nơ màu xanh lục, đầu đội chiếc nón nhỏ. Nét rực rỡ vui vẻ trên khuôn mặt xanh xao làm Hàn Ni tươi mát như một đóa hoa xuân. Vân Lâu buột miệng khen:

- Em đẹp quá!

Hàn Ni bước tới cười:

- Đi anh. Quay sang bà Dương, Hàn Ni nói - Mẹ đừng lo, con sẽ khỏe mạnh, chứ chẳng sao cả.

- Được rồi đi đi, nhớ đừng để mệt quá nhé và về sớm nghe con.

- Vâng, thưa cha mẹ con đi.

Nắm tay Vân Lâu, Hàn Ni bước ra cửa.

Ra đầu đường lớn, Hàn Ni như một đứa bé mới lớn, lần đầu tiên được đi chợ, hết nhìn bên này rồi nhìn sang bên kia thích thú. Vân Lâu hỏi:

- Đi đâu đây?

- Tùy anh, nơi nào ít người đi.

- Được rồi, để anh ghé chợ mua thức ăn, rồi chúng mình ra biển chơi.
- Vâng, anh muốn sao cũng được.

Hàn Ni nhìn Vân Lâu cười. Ôm vô lăng trong tay khẽ liếc về phía Hàn Ni, chàng vui cái vui trẻ thơ của người yêu. Hàn Ni giống như một con chim nhỏ trước một thế giới lạ lùng.

Mua thức ăn xong, Vân Lâu lái xe về phía vùng nước ngọt, ánh nắng chói chang trên con lộ phẳng lì chạy dài trước mặt. Hai bên đường là hai hàng cây Đại Ma Hoàng cao vút, che khuất những cánh đồng phẳng lì phía sau. Những gian nhà tranh, những khóm trúc nhỏ điểm tô cho cánh đồng một vẻ đẹp mộc mạc. Hàn Ni mãi mê nhìn ra khung kính, gió thổi tạt vào làm phát phơ mái tóc của nàng:

- Đẹp quá, đúng ra anh nên đưa em đi xem từ lâu mới phải.

Vân Lâu mỉm cười không đáp. Hàn Ni quay sang nhìn người yêu. Sống mũi cao, chiếc cằm cường nghị, đôi tay vững chắc trên vô lăng, nàng thấy khâm phục và kính trọng Vân Lâu vô cùng. Anh Lâu! Em có xứng với anh không? Em có thể mang hạnh phúc đến cho anh không? Tương lai của chúng ta thế nào? Nếu chẳng may... Hàn Ni rùng mình. Vân Lâu quay sang hỏi:

- Sao thế em? Lạnh hả?

Hàn Ni ngả đầu vào vai người yêu:

- Không, nhưng... nhưng mà em yêu anh quá!

Vân Lâu xúc động:

- Anh cũng thế, Ni ạ.

Chàng cọ nhẹ má mình lên mái tóc người yêu, Hàn Ni ngồi ngay lại hỏi:

- Em nằm thế này có làm anh khó lái xe không?
- Không, em cứ nằm yên thế đi.

Hàn Ni tiếp tục tựa người vào vai Vân Lâu, mái tóc của nàng phát phơ bên mặt Vân Lâu. Lần đầu tiên đưa người yêu ra khỏi nhà, Vân Lâu thấy đôi tay mình khéo léo làm sao!

Mắt nhìn về phía trước, lòng Lâu tràn ngập những tình cảm lâng lâng, vừa say đắm vừa chua xót. Bây giờ ta là kẻ đang nắm sinh mạng nàng. Nhưng tương lai? Tấm thân nhỏ nhắn yếu đuối này sẽ sống mãi bên ta chăng? Hơi ẩm và mùi thơm da thịt con gái tỏa hương, lòng Vân Lâu càng say đắm. Hàn Ni! Chúng ta không bao giờ xa nhau, chúng ta sẽ đưa nhau đến tận cùng thế giới, đến mặt trăng, đến những ngôi sao xa vời, đến những đám mây trời ngũ sắc, em nhé!

Ngồi bên nhau yên lặng, chiếc xe chạy vun vút trên đường trường. Hàn Ni mở máy thu thanh, tiếng đàn vĩ cầm réo rắt với bản “Tình sử” của Beethoven, Hàn Ni nhắm mắt lại thưởng thức. Nắng bên ngoài lọt qua khung kính, chiếu lên

mặt, ánh sáng mặt trời ảm thật, chưa bao giờ Hàn Ni lại có cảm giác thích thú như thế này. Hiện tại hạnh phúc đang nằm trong tay hãy trọn hưởng. Còn tương lai khoan nghĩ tới!

Vân Lâu cũng thế, chàng cũng không muốn nghĩ đến những chuyện sắp đến. Hãy nhốt tương lai trong dãy núi xa xa Bây giờ chỉ có hiện tại và tận hưởng hiện tại.

Đã đến bờ bể, chạy ven theo con lộ duyên hải, tiếng sóng biển và gió rít làm cho Hàn Ni ngơ ngác. Ngồi thẳng người dậy, đưa mắt, ở to nhìn ra khơi, bầu trời xanh lam, biển xanh thăm trải dài bất tận, Hàn Ni buột miệng:

- Biển!

Vân Lâu hỏi:

- Em không nhìn thấy biển từ bao lâu rồi?

- Không biết bao lâu, nhưng hình như em đã trông thấy nó rồi.

- Tội cho em!

Vân Lâu thở dài, Hàn Ni hỏi:

- Đây là đâu thế?

- Mũi cát Trắng? Tên đẹp thật!

Vân Lâu ngừng xe lại, tắt luôn máy thu thanh:

- Nào, chúng ta đi dạo một tí em nhé!

Hàn Ni xuống xe, gió thật to, cuốn tung mái tóc dài của nàng. Hàn Ni sung sướng hít không khí trong lành của biển vào đầy lồng ngực. Đưa mắt nhìn ra xa, mắt nàng lóng lánh hơn cả ánh nắng lấp lánh trên mặt biển. Vân Lâu bước tới cạnh người yêu, giúp nàng kéo kín vạt áo và giữ chặt nón, nhưng gió lại thổi tung lên. Hàn Ni nắm lấy tay áo, Vân Lâu nói:

- Kệ nó anh, gió mát và... đẹp quá, vạn vật thật hữu tình.

Vân Lâu lây cái vui của người yêu. Bất giác chàng nhìn qua nàng! Chàng chưa hề nghe ai sử dụng chữ đẹp để để hình dung con gió, nhưng khi nghe nàng bảo, chàng cũng cảm thấy đúng như vậy. Vòng tay qua lưng nàng, đôi tình nhân thong thả bước đi. Giữa những tảng đá đen, những cánh hoa dại màu vàng khiến Hàn Ni thích thú. Vừa đi Hàn Ni vừa hái, chỉ một lúc mà đã được bó hoa to tướng. Hàn Ni thích thú bảo:

- Hoa đẹp quá phải không anh?

Bãi biển thật vắng, không có lấy một bóng người, nắng trên bãi biển đẹp rạng rỡ. Mỗi một hạt cát là một cánh sao. Hàn Ni chạy trên cát vờn vai thật rộng đón mời nắng biển rồi xoay người lại bảo Vân Lâu:

- Nắng đẹp quá phải không anh?

Nắng làm hồng cả đôi má, nỗi vui sướng của người yêu làm Vân Lâu ngất ngây. Những nắm cát được hốt lên, rồi chảy dài qua khe tay nhỏ.

- Cát cũng đẹp quá phải không anh?

Đứng cận bên mé nước, nhìn những cơn sóng đổ ập vào rồi lại lùi ra xa những đá bọt biển trắng toát chen lẫn xô đẩy nhau vào bờ rồi tan vỡ. Tất cả giống như ảo tưởng, đám bọt khác lại tạo thành, rồi lại tan... Hàn Ni ngẩn người ra nhìn.

Vân Lâu bước tới vòng tay qua người yêu, Nâng cầm nàng lên đấm đuổi nhìn khuôn mặt rạng rỡ. Chàng không ngăn được xúc động:

- Em tôi còn đẹp hơn!

Cúi người xuống, chàng hôn nhanh lên khuôn mặt rạng rỡ đó. Trong vòng tay cứng cáp là một thân xác bé bỏng dễ thương. Hàn Ni! Hàn Ni! Những nụ hôn tới tấp trên mặt trên môi:

- Hàn Ni! Anh yêu em vô cùng, Hàn Ni!

Hàn Ni ép sát người vào Vân Lâu, nàng không nói gì ngoài tiếng thở dồn dập mãi nguyện.

Khi Vân Lâu nhìn thấy những giọt nước mắt trên má người yêu chàng sửng sốt:

- Hàn Ni, sao thế em?

Hàn Ni yên lặng đấm đuổi nhìn Vân Lâu:

- Không, không có gì cả anh ạ. Em thấy anh yêu em nhiều quá, nhưng biết em có mang lại hạnh phúc cho anh được không?

- Em đừng nói khùng thế, từ nay về sau nếu em nói thế anh giận cho xem!

Hàn Ni ôm chặt lấy Vân Lâu, mặt tựa sát vào ngực chàng:

- Đừng, đừng giận em, em nói chơi mà. Anh nữ giận một con bé khờ khạo như em sao?

Vân Lâu không nín được cười, Hàn Ni thích thú:

- Anh cười rồi, như thế là anh hết giận!

Vân Lâu xiết chặt tay người yêu:

- Làm sao anh lại có thể giận em được!

Đi dọc theo bờ biển một lúc, họ kề vai nhau trở về đường cũ, những vết chân còn in trên cát.

- Em sung sướng lắm, nếu được sống bên nhau thế này, chỉ trong vòng một tuần rồi chết đi em cũng mãi nguyện.

Vân Lâu bịt môi người yêu lại:

- Đừng có nói khùng.

Bước tới bên ghành đá, nắng bây giờ đã chói chang. Vân Lâu cởi áo ra trải lên cát. Hàn Ni nằm xuống gối đầu lên chân Vân Lâu, mắt nhắm lại:

- Mặt trời có nhiều màu sắc quá... Em thấy hình như có màu đỏ, cả vàng, xanh...

Quay sang nhìn Vân Lâu, Hàn Ni tiếp:

- Em sung sướng thật đấy anh, em có nhiều hạnh phúc quá, hơn tất cả mọi người, hơn cả nước biển. Nghe tiếng sóng, em cứ ngỡ rằng nó đang réo gọi tên anh, Vân Lâu! Vân Lâu!

- Không phải thế, em lầm rồi, anh nghe nó gọi Hàn Ni! Hàn Ni!

Hai người nhìn nhau cười, Hàn Ni bắt đầu hát:

”Em làm sao xa anh

Khi bóng anh còn đó

Một ngày không có anh

Lòng buồn như vụn thuở

Tình như chim liền cánh... “

Hát đến đây, đột nhiên Hàn Ni ngưng lại:

- Cho em hỏi anh một câu nhé?

- Gì?

- Anh thấy Thúy Vi đẹp không?

Vân Lâu ngạc nhiên nhìn Hàn Ni:

- Tại sao em lại hỏi anh câu đó?

- Thì anh cứ trả lời em đi, trả lời thật nhé.

- Nếu anh trả lời là...

- Không nếu gì cả. Anh có yêu cô ấy không?

- Điên quá.

- Anh trả lời em đi!

Vân Lâu đành cười trừ:

- Nếu không có sự hiện diện của em, có lẽ anh đã yêu cô ấy.

Hàn Ni cười, nằng ngòi lên, nụ cười thỏa mãn. Hai tay ôm gối, nhìn con sóng nhấp nhô bên ngoài, nằng không nói gì cả. Vân Lâu nhìn người yêu, chợt phát giác nét suy tư trên khuôn mặt của Hàn Ni:

- Em... em làm sao thế?

- Em đang nghĩ tới những đám bọt biển.

- Em thấy sao?

- Anh có để ý đến chúng không? Nó đẹp như những hạt trân châu lấp lánh trong nắng. Nhưng thật dễ vỡ, vừa chớm thành là tan ngay.

Vân Lôu yên lặng nhìn Hàn Ni, lòng chàng bồi hồi. Hàn Ni đang nói gì thế? Tại sao lại có vẻ trang nghiêm, trịnh trọng như vậy?

- Rồi sao nữa?

- Em chỉ muốn anh biết một điều là mỗi người chúng ta chỉ có đám bọt tàn, thế mà cứ ngỡ là mình đang giữ hạt trân châu trong tay. Quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Vân Lôu, Hàn Ni tiếp - Nếu một ngày nào đó, chiếc bọt nước trong tay anh vỡ tan, anh cũng đừng nên buồn, rồi sẽ có một hay nhiều bọt khác thay thế.

Vân Lôu chau mày:

- Anh không hiểu em nói gì, em có vẻ đổi khác nhiều quá.

Hàn Ni đứng dậy, chạy về phía bờ nước:

- Thôi đừng nói đến những điều đó nữa, bây giờ chúng ta xuống nước chơi đi!

Vân Lôu chạy tới chặn lại:

- Không được, nước lạnh lắm, coi chừng em cảm lạnh bây giờ.

- Không sao đâu, để em cởi giày ra nghịch nước một tí thôi mà.

Vân Lôu cố ý làm mặt giận:

- Không được, nếu em không vâng lời, anh sẽ không bao giờ đưa em đi chơi nữa.

Hàn Ni nũng nịu:

- Thôi mà, cho em nghịch nước đi, một tí thôi.

- Không được!

Hàn Ni mở to mắt, mặt phụng phịu như trẻ thơ:

- Em thích mà.

- Không được.

- Em muốn.

- Không.

- Em...

- Em nói thế nào, anh cũng không chịu hết.

Hàn Ni cười xòa, ôm lấy tay Vân Lôu mong trốn:

- Anh giữ em kỹ thế, không sợ em trốn à?

Vân Lâu vòng tay qua người Hàn Ni:

- Sao em hay nghịch thế coi chừng anh à.

Vân Lâu giả vờ trừng mắt, nhưng chỉ làm cho Hàn Ni cười khi, chàng đành đánh trống lảng:

- Nhìn vũng nước kia kia!

Gần nơi họ đứng có một tảng đá to, ở giữa hũng sâu xuống chứa đầy bể nước, vũng nước thật trong, họ bước đến cạnh, bóng hai người in trong nước, cả nền trời xanh với những đám mây bành bồng. Cảnh đẹp như mơ...

”Tháng ngày bầu bạn bên nhau

Tình ta nguyện đến ngàn sau chẳng rời”

Ngã vào lòng chàng, mắt Hàn Ni long lanh:

- Anh Lâu, anh Lâu! Em yêu anh! Một mai có chết, em nguyện rằng được chết dưới chân anh!

”Em mong biến thành chim

Theo anh suốt ngày đêm

Đường xa không sợ mỏi

Dù bấy đời giữ chân

Nguyện nhắm mắt bên anh”

Vân Lâu siết chặt người yêu trong tay:

- Hàn Ni! Hàn Ni!